

Översättning.

Rekommendation angående förebyggande av olycksfall i arbete.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 30 maj 1929 till sitt tolfte sammanträde, samt beslutit antaga vissa förslag angående förebyggande av olycksfall i arbete, vilken fråga uppförts såsom den första på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den tjugoförsta dagen i juni år ettuseniohundra och tjugonio efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

I betraktande av att inledningen till del XIII av fredsfördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen bland de förbättringar i arbetsförhållandena, vilka äro en trängande nödvändighet, upptager arbetarnas skyddande mot olycksfall i arbete;

i betraktande av att olycksfall i arbete icke blott utgöra en källa till förluster och lidanden för arbetarna och deras familjer utan tillika representera en betydande ekonomisk förlust för samhället i dess helhet;

i betraktande av att internationella arbetskonferensen år 1923 antagit en rekommendation angående de allmänna grunddragen för anordnandet av yrkesinspektion, i vilken bl. a. föreskrives, att inspektionens verksamhet, för ernående av allt större effektivitet, bör allt mer inriktas på »användandet av de lämpligaste säkerhetsmetoder att förekomma olycksfall och sjukdomar samt genom intelligent förståelse, uppfostran och samverkan av alla intresserade göra arbetet mindre farligt, mer hälsosamt och även mindre ansträngande»;

i betraktande av att det i medlemsstaternas gemensamma intresse är av vikt att erinra om de principer och metoder, vilka enligt de olika ländernas erfarenhet synas mest ägnade att åstadkomma minskning av antalet olycksfall och lindring av deras beskaffenhet;

i betraktande vidare av att internationella arbetskonferensen vid sitt sammanträde år 1928 antagit en resolution, i vilken den bl. a. förklarar, att enligt dess åsikt tiden vore inne att söka uppnå en högre grad av säkerhet genom tillämpandet av nya metoder samt att de största framstegen på denna väg skulle uppnås, om man framginge efter de linjer, som utstakats av »safety-first»-rörelsen, även om denna icke kan ersätta statens ingripande genom utfärdandet och genomförandet av föreskrifter rörande förebyggande av olycksfall;

efter att hava erkänt, att det är av största vikt att alla personer och institutioner, däri inbegripet arbetsgivare, arbetare, arbetsgivar- och arbetarorganisationer, regeringar och den stora allmänheten, med alla medel och med all makt bemöda sig att bidra till förebyggandet av olycksfall;

hemställer generalkonferensen, att varje medlem av internationella arbetsorganisationen måtte beakta följande grundsatser och regler för förebyggande av olycksfall i industriella företag. Som sådana företag betraktas särskilt följande:

a) gruvor, stenbrott och andra anläggningar för utvinnande av mineral;
 b) företag, inom vilka varor tillverkas, förändras, rengöras, repareras, utsmäckas, färdigställas eller beredas till försäljning eller inom vilka råämnen omgestaltas, däri inbegripet skeppsbyggeri och företag för förstöring av föremål, ävensom framställning, transformering och överförande av drivkraft i allmänhet och av elektricitet;

c) uppförande, ombyggnad, underhåll, reparation, förändring eller rivning av alla slag av byggnader, järnvägar, spårvägar, hamnar, dockor, vågbrytare, kanaler, anläggningar för inre sjöfart, vägar, tunnlar, broar, viadukter, kloaker, vattenavlopp, brunnar, telegraf- och telefonanläggningar, elektriska anläggningar, gas- och vattenverk eller andra byggnadsarbeten ävensom förberedelse- och grundläggningsarbeten för här ovan åsyftade arbeten;

d) transport av passagerare eller gods å lands- eller järnväg, till sjöss eller å inre vattenväg, däri inbegripet handhavande av gods å kajer och bryggor samt i dockor och magasin med undantag likväl av transport för hand.

Konferensen, som vidare anser att förebyggande av olycksfall är lika nödvändigt inom jordbruket som i industriella företag, hemställer till varje medlem av internationella arbetsorganisationen att tillämpa denna rekommendation å jordbruket med hänsyn likväl tagen till jordbruksarbetets särskilda förhållanden.

I.

1. I betraktande av att grundvalen för studiet av olycksfalls förebyggande bildas av

a) efterforskande av orsakerna till olycksfallen och av de omständigheter, under vilka de inträffa,

b) undersökning, medelst statistik över olycksfallen inom varje industri betraktad som en helhet, av de särskilda risker, som industrien erbjuder, av de »lagar» som bestämma olycksfallens frekvens samt, genom jämförelse mellan statistiken för flera på varandra följande år, av verkningarna av de åtgärder, som vidtagits för att undvika olycksfallen,

hemställer konferensen, att varje medlemsstat måtte vidtaga de åtgärder av legislativ eller administrativ natur, som erfordras för att på bästa sätt trygga insamlandet och utnyttjandet av de ovan avsedda upplysningarna.

Konferensen hemställer vidare, att i varje land måtte av officiella institutioner företagas metodiska undersökningar med biträde, där så anses önskvärt, av institutioner eller kommissioner, upprättade av de olika industrigrenarna.

De officiella institutionerna böra anlita medverkan av arbetsgivarnas och arbetarnas fackliga organisationer samt av de myndigheter, som hava att öva tillsyn över olycksfalls förebyggande, ävensom i förekommande fall av tekniska föreningar och inrättningar eller bolag för olycksfallsförsäkring.

Det är jämväl önskvärt att de fackliga arbetsgivar- och arbetarorganisationernas medverkan utsträcker till institutionerna för olycksfalls förebyggande inom de särskilda industrigrenarna.

2. Då vunen erfarenhet och företagna undersökningar visat, att olycksfallens frekvens och svårighetsgrad bero icke endast av de risker, som betingas av arbetets art, anordningarnas beskaffenhet och de använda olika hjälpmedlen, utan jämväl av arbetarnas fysiska, fysiologiska och psykologiska förhållanden, hemställer konferensen, att utom de undersökningar, som omnämnas i punkt 1 och åsyfta materiella förhållanden, undersökningar jämväl måtte företagas rörande dessa andra faktorer.

3. Då arbetarens lämplighet för yrket och hans intresse för arbetet äro faktorer av största betydelse ur säkerhetssynpunkt, är det av vikt, att medlemmarna uppmuntra vetenskapliga undersökningar rörande de bästa metoderna för yrkesrådgivning och yrkesval samt deras praktiska tillämpning.

4. Då det är av väsentlig betydelse för främjandet av verksamheten för förebyggande av olycksfall, att kännedom om de i punkterna 1 och 2 omnämnda undersökningarnas resultat i största utsträckning sprides, och då det vidare är av vikt att internationella arbetsbyrån kommer i besittning av alla de upplysningar, som erfordras för vidgande av området för dess forskningar rörande olycksfalls förebyggande, hemställer konferensen, att de viktigare resultaten av undersökningarna måtte delgivas internationella arbetsbyrån för att av denna utnyttjas i dess verksamhet och publikationer.

Det är jämväl önskvärt, att de institutioner eller organisationer för undersökningar, som finnas i de olika industriländerna, anordna internationella rådplägingar och meningsutbyten rörande de vunna resultaten.

5. Medlemmarna böra upprätta centrala tjänsteorgan för insamlande och sammanställande av statistik rörande olycksfall i arbete samt delgiva internationella arbetsbyrån all statistik, varöver de föfoga rörande olycksfall i arbete, inträffade i deras resp. länder. De böra därjämte med hänsyn till det framtida utarbetandet av ett konventionsförslag vid upprättandet och utvecklandet av denna statistik uppehålla förbindelsen med internationella arbetsbyrån för att söka nå fram till vissa enhetliga grunder, vilka såvitt möjligt medgiva ett jämförande studium av de olika ländernas statistik.

II.

6. Då erfarenheten i de olika länderna visat, att man kan vänta de mest tillfredsställande resultat av samarbetet mellan alla i frågan om förebyggande av olycksfall intresserade parter, särskilt arbetsgivare och arbetare, är det av vikt, att medlemmarna göra allt vad som står i deras makt för att utveckla och främja dylikt samarbete, vilket också redan förordats i den år 1923 antagna rekommendationen angående yrkesinspektionen.

7. Konferensen hemställer, att i varje industri eller industrigren periodiska konferenser måtte, i den mån omständigheterna det medgiva, hållas mellan yrkesinspektionen eller annat kompetent organ och representativa organisationer av vederbörande arbetsgivare och arbetare i syfte att: a) undersöka och granska läget inom industrien i fråga beträffande olycksfallens frekvens och svårhetsgrad, verkningssättet och effektiviteten av de åtgärder, som föreskrivits i lag eller godkänts av staten eller annat kompetent organ i samförstånd med representanter för vederbörande industri eller som försöksvis införts av enskilda arbetsgivare; b) överlägga om förslag till förbättringar.

8. Konferensen hemställer vidare, att medlemmarna måtte verksamt och stadigvarande uppmuntra vidtagandet av åtgärder för främjande av säkerheten, särskilt a) upprättande inom företagen av ett säkerhetsorgan med speciellt följande funktioner: undersökning genom företaget av där inträffade olycksfall och granskning av metoderna för förebyggande av deras upprepande; systematisk tillsyn över anläggningar, maskiner och anordningar i ändamål att trygga säkerheten och särskilt att kontrollera, att skydds- och andra säkerhetsanordningar hållas i gott stånd och finnas på sin plats; upplysande av nyanställda och särskilt unga arbetare om de faror, för vilka de utsättas genom arbetet eller maskinerna eller de anordningar, med vilka de genom arbetet bringas i beröring; anordnandet av den första hjälpen vid olycksfall och transport av skadade; uppmuntran av förslag från personalens sida rörande ökad säkerhet i arbetet; b) samarbete mellan ledningen och arbetarna i resp. företag samt mellan arbetsgivar- och arbetarorganisationerna inom vederbörande industri ävensom dessas samverkan med staten och andra vederbörande organ i ändamål att förbättra säkerheten genom sådana

metoder och anordningar, som kunna anses bäst lämpade efter förhållandena och möjligheterna i de olika länderna. Följande metoder föreslås såsom exempel att tagas under omprövning av vederbörande, nämligen tillsättande av en säkerhetsinspektör och upprättande av säkerhetsnämnder inom företagen.

9. Konferensen hemställer, att medlemmarna måtte bemöda sig att uppväcka och vidmakthålla arbetarnas intresse för förebyggandet av olycksfall och försäkra sig om deras medverkan härutinnan medelst kurser, publikationer, filmframställningar, besök vid industriella företag och andra lämpliga åtgärder.

10. Konferensen hemställer, att staten måtte upprätta eller främja upprättandet av ständiga säkerhetsutställningar, där de bästa apparater, anordningar och metoder för förebyggande av olycksfall och främjande av säkerhet förevisas (med möjligheter till praktisk demonstration i fråga om skyddsanordningar vid maskiner); råd och anvisningar skola där lämnas åt företagschefer, ledande personal, arbetare, elever i ingenjörs- och tekniska skolor samt andra intresserade.

11. I betraktande av att arbetarna genom det sätt, varpå de förhålla sig på arbetsplatsen, i stor utsträckning kunna och böra bidra till framgång för de förebyggande åtgärderna, är det av vikt, att staten använder sitt inflytande till trygga av att a) arbetsgivarna göra allt, som står i deras makt, för att förbättra arbetarnas uppföstran i fråga om förebyggande av olycksfall och b) att arbetarorganisationerna medverka härtill genom lämplig inverkan på sina medlemmar.

12. Konferensen hemställer, att staten, utom de i föregående punkter angivna åtgärder, måtte beträffande vissa industrier eller industrigränar eller särskilda arbeten ombesörja monografier rörande orsakerna till och förebyggandet av olycksfall, vilka framställningar skola utarbetas av yrkesinspektionen eller annat kompetent organ; i dessa monografier böra sammanfattas de erfarenheter, som vunnits rörande de bästa medlen att förebygga olycksfall inom industrien eller vid arbetet i fråga, och böra de av staten publiceras till upplysning för företagschefer, ledande personal och arbetare inom resp. industri samt för organisationer av arbetsgivare och arbetare.

13. Med hänsyn till betydelsen av den i föregående punkt omnämnda upplysningsverksamheten och för att åt denna giva en säker grund hemställer konferensen, att medlemmarna måtte i folkskolornas läroplaner upptaga några lektioner, ägnade att hos barnen inplanta känslan för försiktighet, och i läroplanerna för fortsättningsskolor de grundläggande begreppen om förebyggande av olycksfall och den första hjälpen vid olycksfall. Metodisk undervisning rörande förebyggande av olycksfall i arbete bör meddelas i yrkesskolor av alla slag, och bör därvid elevernas uppmärksamhet lämpligen fästas på betydelsen av den förebyggande verksamheten ur såväl ekonomisk som moralisk synpunkt.

14. Med hänsyn till den stora betydelse, som i avseende å olycksfallens följder måste tillmätas den snabbhet, varmed den första vården kan lämnas, böra åtgärder vidtagas till säkerställande att i alla företag erforderlig materiel för lämnande av den första hjälpen finnes tillgänglig för omedelbart bruk och att denna hjälp lämnas av vederbörligen kvalificerade personer. Det är jämväl önskvärdt, att åtgärder vidtagas för att vid allvarliga olycksfall läkarhjälp må kunna erhållas så snart som möjligt. Ambulanstjänst bör även vara anordnad för snabb transport av skadade till sjukhus eller till deras hem.

Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt att läkarna erhålla särskild teoretisk och praktisk utbildning i behandling av skador förorsakade av olycksfall.

III.

15. I betraktande av att varje effektivt system för olycksfalls förebyggande bör vila på lagstadgad grund, hemställer konferensen, att varje medlem måtte i sin lagstiftning föreskriva de åtgärder, vilka erfordras för trygghet av en tillfredsställande grad av säkerhet.

16. I lag bör stadgas, att arbetsgivaren är skyldig att anordna och sköta sitt företag på sådant sätt, att arbetarna, med hänsyn tagen till företagets natur och teknikens ståndpunkt, beredas tillräckligt skydd, samt att han tillika bör tillse, att arbetarna upplysas om riskerna i sitt arbete, där sådana förekomma, och om vad som bör iakttagas av dem för undvikande av olycksfall.

17. Det är i allmänhet önskvärt, att planer för uppförande eller omändring av industriella anläggningar i vederbörlig tid underställas granskning av kompetent myndighet för konstaterande, huruvida planerna äro av beskaffenhet att motsvara de ovan åsyftade lagbestämmelserna. Denna granskning bör äga rum så skyndsamt som möjligt för att icke fördröja byggnadsarbetet.

18. I den mån varje lands administrativa och judiciella organisation så medger, böra yrkesinspektionens tjänstemän eller andra organ för kontroll över tillämpningen av lagar och förordningar rörande skydd för arbetarna mot olycksfall äga befogenhet att i varje särskilt fall föreskriva för arbetsgivaren, vad han har att göra för att iakttaga sina skyldigheter, med rätt likväl för honom att vädja till överordnad administrativ myndighet eller skiljedom.

I händelse av överhängande fara bör kontrollorganet äga att oberoende av vädjorätten kräva omedelbart vidtagande av föreskrivna åtgärder.

19. Med hänsyn till betydelsen, ur synpunkten av olycksfalls förebyggande, av det sätt, varpå arbetarna förhålla sig, bör den nationella lagstiftningen föreskriva skyldighet för arbetarna att efterkomma författningarna rörande förebyggande av olycksfall samt särskilt stadga, att arbetarna icke utan tillstånd få borttaga skyddsanordningar och att de skola använda dem på riktigt sätt.

20. Konferensen hemställer, att innan vederbörande myndighet utfärdar slutgiltiga administrativa bestämmelser rörande förebyggande av olycksfall inom en industri, den måtte bereda tillfälle för representativa organisationer av vederbörande arbetsgivare och arbetare att framlägga sina synpunkter.

21. Bestämmelser i lag eller förordning böra föreskriva medverkan från arbetarnas sida för trygghet av tillämpningen av säkerhetsföreskrifterna på sätt för varje land är mest lämpligt, exempelvis genom: befordran av kompetenta arbetare till vissa befattningar inom yrkesinspektionen; bestämmelser som ge arbetarna rätt att påkalla besök av tjänsteman hos inspektionen eller annan behörig myndighet, då de finna detta önskvärt, eller som förpliktar arbetsgivaren att bereda arbetarna eller deras representanter tillfälle att träda i förbindelse med inspektören, då denne besöker företaget; tillsättande av representanter för arbetarna i säkerhetsnämnder, som hava att trygga säkerhetsföreskrifternas tillämpning och fastställa orsakerna till olycksfall.

IV.

22. Konferensen hemställer, att staten måtte söka åvägabringa, att de särskilda bolag och andra inrättningar för olycksfallsförsäkring vid premiernas fastställande för företagen taga hänsyn till de åtgärder, som i dessa vidtagits för arbetarnas skydd, och därigenom uppmuntra arbetsgivarna att förbättra säkerhetsanordningarna.

23. Staten bör uppmuntra bolag och andra inrättningar för olycksfallsförsäkring att medverka i arbetet för förebyggande av olycksfall genom bl. a. följande medel: meddelande till yrkesinspektionen eller andra behöriga kontrollorgan av uppgifter rörande olycksfallens orsaker och följder; samverkan med de institutioner och kommissioner, som avses i punkt 1, samt med safety-first-rörelsen i allmänhet; lån åt arbetsgivare för införande eller förbättring av säkerhetsanordningar; premier åt arbetare, ingenjörer m. fl., vilka genom sina uppfinningar eller idéer på ett verksamt sätt bidraga till att förebygga olycksfall; propaganda bland arbetsgivare och allmänheten; råd beträffande säkerhetsåtgärder; understöd åt säkerhetsmuseer och anstalter för undervisning om förebyggande av olycksfall.

Förslag till konvention angående angivande av vikten å tyngre kollin, som transporteras å fartyg.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 30 maj 1929 till sitt tolfte sammanträde,

samt beslutit antaga vissa förslag angående angivande av vikten å tyngre kollin, som transporteras å fartyg, en fråga, vilken innefattas i den första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den tjugoförsta dagen i juni år ettusenniohundra och tjugonio efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje kolli eller föremål med en bruttovikt av ettusen kilogram (en merterton) eller däröver, vilket för befordran avlämnas inom de territoriella gränserna för en medlemsstat, som ratificerat denna konvention, och vilket är avsett att transporteras å hav eller inre vattenväg, skall före ombordtagandet vara försett med uppgift å sin bruttovikt, tydligt och varaktigt angiven på utsidan.

Den nationella lagstiftningen må i undantagsfall, då det är svårt att bestämma den exakta vikten, medgiva angivandet av approximativ vikt.

Skyldighet att tillse, att denna föreskrift iakttages, skall endast åligga regeringen i det land, från vilket kollit eller föremålet avsändes, med utslutande av regeringen i varje annat land, som kollit kan passera på vägen till sin destinationsort.

Det tillkommer den nationella lagstiftningen att avgöra, huruvida skyldigheten att angiva vikten på ovan föreskrivna sätt skall åligga avsändaren eller någon annan.

§ 2.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekretärare och av honom inregistreras.